ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 1. decembra 2011 *

Vo veci C-253/09,

ktorej predmetom je žaloba o nesplnenie povinnosti podľa článku 226 ES, podaná 8. júla 2009,

Európska komisia, v zastúpení: R. Lyal a K. Talabér-Ritz, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalobkyňa,

proti

Maďarskej republike, v zastúpení: R. Somssich a M. Z. Fehér, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

* Jazyk konania: maďarčina.

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory A. Tizzano, sudcovia M. Safjan, M. Ilešič, E. Levits a M. Berger (spravodajkyňa),

generálny advokát: J. Mazák,
tajomník: B. Fülöp, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 23. septembra 2010,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 9. decembra 2010,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Komisia Európskych spoločenstiev sa svojím návrhom domáha, aby Súdny dvor určil, že Maďarská republika si tým, že v prípade nadobudnutia nehnuteľnosti v Maďarsku, ktorá má v nadväznosti na predaj inej takejto nehnuteľnosti slúžiť ako hlavné bydlisko, uplatňuje rozdielne zaobchádzanie podľa toho, či sa predaná nehnuteľnosť nachádza v Maďarsku, alebo na území iného členského štátu, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článkov 18 ES, 39 ES a 43 ES, ako aj z článkov 28 a 31 Dohody o Európskom hospodárskom priestore z 2. mája 1992 (Ú. v. ES L 1, 1994, s. 3; ďalej len „dohoda o EHP“).

Vnútroštátny právny rámec

2 Ustanovenie § 63 zákona CXVII z roku 1995 o dani z príjmu (ďalej len „zákon o dani z príjmu“) v znení platnom do 31. decembra 2007 stanovoval:

„… sadzba dane z príjmu z predaja nehnuteľného majetku a majetkových práv je 25 %.

… Daň na úhradu sa zníži (alebo sa od nej upustí) o výšku dane z tej časti príjmu z predaja nehnuteľnosti alebo majetkového práva (daňová úľava na kúpu nehnuteľnosti na bývanie), ktorý súkromná osoba použije na kúpu nehnuteľnosti na účely bývania pre seba, blízkeho rodinného príslušníka alebo bývalého manžela počas 12 mesiacov pred získaním príjmu alebo 60 mesiacov po tomto dátume (základ daňovej úľavy na kúpu nehnuteľnosti na bývanie).“

3 Táto daňová úľava prípade kúpy nehnuteľnosti určenej na bývanie sa poskytovala len v prípade, že investícia sa týkala nehnuteľnosti určenej na bývanie nachádzajúcej sa v Maďarsku.

4 Ustanovenie § 1 zákona č. XCIII z roku 1990 o daniach (ďalej len „zákon o daniach“) v znení platnom v prejednávanej veci malo takéto znenie:

„Daň z nehnuteľností sa platí v prípade dedenia, darovania alebo odplatného prevodu nehnuteľností…“

5 Ustanovenie § 2 ods. 2 zákona o daniach je formulované takto:

„Ak medzinárodný dohovor nestanovuje inak, ustanovenia o dani z darovania a odplatného prevodu nehnuteľností sa vzťahujú na nehnuteľnosti nachádzajúce sa na území Maďarska a na súvisiace majetkové práva."

6 Ustanovenie § 21 ods. 5 zákona o daniach stanovuje:

„… V prípade, že súkromná osoba predá svoju nehnuteľnosť na bývanie do jedného roka pred kúpou alebo po nej, základom pre výpočet dane bude rozdiel medzi hrubou trhovou hodnotou nadobudnutej nehnuteľnosti a hodnotou predanej nehnuteľnosti. …"

Konanie pred podaním žaloby

7 Výzvou z 23. marca 2007 Komisia upozornila Maďarskú republiku na to, že vnútroštátne daňové predpisy týkajúce sa prevodu nehnuteľného majetku sú podľa nej v rozpore s právami, ktoré zaručujú články 18 ES, 39 ES, 43 ES a 56 ES, ako aj príslušné články Dohody o EHP.

8 Komisia zastávala názor, že tieto daňové predpisy diskriminačne upravujú nadobúdanie nehnuteľného majetku určeného na bývanie v Maďarsku po predaji predchádzajúcej nehnuteľnosti tým, že stanovujú výhodnejšie opatrenia v prípade, že sa táto nehnuteľnosť určená na bývanie nachádza v Maďarsku a nie na území iného členského štátu. Uvedené ustanovenia tak zavádzajú vyššie daňové zaťaženie v prípade kúpy

nehnuteľného majetku určeného na bývanie súvisiacej s predajom predchádzajúcej nehnuteľnosti určenej na bývanie, ak sa predaná nehnuteľnosť nenachádzala v Maďarsku. Tieto ustanovenia z dôvodu svojho diskriminačného charakteru tak predstavujú prekážku voľného pohybu pracovníkov a kapitálu, ako aj slobody usadiť sa. Komisia tiež vyhlásila, že nevidí nijaký platný dôvod, ktorý by opodstatňoval toto rozdielne uplatňovanie systému.

9 Maďarská republika vo svojom liste z 8. augusta 2007 pripustila, že ustanovenie nachádzajúce sa v § 63 zákona o dani z príjmu predstavuje porušenie platného práva Únie, a oznámila svoj zámer prijať nové pravidlá, ktoré budú daňovníkom zaručovať, že sa pri výpočte ich dane z príjmu nebude s nimi zaobchádzať diskriminačne z dôvodu miesta, kde sa nachádza ich nehnuteľnosť.

10 Pokiaľ však ide o ustanovenie nachádzajúce sa v § 21 ods. 5 zákona o daniach, Maďarská republika uviedla, že nejde o porušenie práva Únie.

11 Maďarská republika listom z 12. decembra 2007 informovala Komisiu, že maďarský parlament prijal zákon č. CXXVI z roku 2007 o zmenách niektorých daňových zákonov, ktorý nadobudol účinnosť 1. januára 2008. Ustanovenie § 19 tohto zákona mení § 63 zákona o dani z príjmu tak, že zrušuje ustanovenia týkajúce sa zníženia dane, ktorá sa uplatňovala v prípade kúpy nehnuteľného majetku určeného na bývanie nachádzajúceho sa na maďarskom území.

12 Keďže Komisia za týchto okolností trvala na postoji, ktorý vyjadrila vo svojej výzve, 27. júna 2008 vydala odôvodnené stanovisko, ktorým vyzvala Maďarskú republiku, aby prijala opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s týmto stanoviskom v lehote do dvoch mesiacov od jeho prijatia.

13 Maďarská republika odpovedala na odôvodnené stanovisko listom z 27. augusta 2008, pričom potvrdila odôvodnenie, ktoré už vyjadrila vo svojom liste z 8. augusta 2007.

14 Keďže Komisia uvedenú odpoveď nepovažovala za uspokojivú, podala túto žalobu.

O žalobe

Argumentácia účastníkov konania

15 Komisia tvrdí, že dotknutá právna úprava, a najmä systém výpočtu dane z nadobudnutia nehnuteľného majetku, je v rozpore s článkami 18 ES, 39 ES a 43 ES, ako aj článkami 28 a 31 Dohody o EHP, pretože znevýhodňuje občanov Únie a Európskeho hospodárskeho priestoru (EHP), ktorí chcú v Maďarsku nadobudnúť nehnuteľnosť v rámci výkonu ich práva na voľný pohyb tak, že zároveň predajú svoju nehnuteľnosť nachádzajúcu sa v inom členskom štáte Európskej únie alebo EHP.

16 Táto inštitúcia sa domnieva, že dotknutá daň je nepriamou daňou.

17 Komisia ďalej uvádza, že táto daň sa uplatňuje v prípade každého nadobudnutia nehnuteľnosti v Maďarsku, ktorá má slúžiť ako hlavné bydlisko, ale môže byť znížená, či dokonca možno od nej upustiť, ak kúpa nejako súvisí s predajom predchádzajúcej

nehnuteľnosti určenej na bývanie nadobúdateľa, avšak pod podmienkou, že sa táto nehnuteľnosť nachádza v Maďarsku. Pokiaľ základ uvedenej dane podľa § 21 ods. 5 zákona o daniach tvorí rozdiel medzi hrubou trhovou hodnotou nadobudnutej nehnuteľnosti a hodnotou predanej nehnuteľnosti, možno totiž odpočítať len hodnotu predaných nehnuteľností nachádzajúcich sa na maďarskom území. Za týchto podmienok by sa z dôvodu diskriminácie spôsobenej systémom rovnakej dane osoby, ktoré kúpia prvý raz nehnuteľnosť v Maďarsku, ktorá má slúžiť ako hlavné bydlisko, ocitli v nevýhodnejšom postavení, čiže budú menej odhodlané kúpiť si nové bývanie v tomto členskom štáte a usadiť sa v ňom než osoby, ktoré si namiesto nehnuteľnosti, ktorú už na maďarskom území vlastnili, znova kúpia takúto nehnuteľnosť.

18 Podľa Komisie by sa osoby, ktoré pred nadobudnutím nehnuteľnosti v Maďarsku, ktorá má slúžiť ako ich nové hlavné bydlisko, vlastnili takúto nehnuteľnosť v inom členskom štáte, mohli nachádzať v tej istej situácii ako osoby, ktoré takéto bývanie už v Maďarsku vlastnili, t. j. v situácii, v ktorej by tieto osoby za nadobudnutie nehnuteľnosti, ktorá má slúžiť ako hlavné bydlisko, tiež museli v tomto inom členskom štáte odviesť rovnakú daň, ako je sporná daň. Skutočnosť, že maďarská právna úprava vôbec neumožňuje pri výpočte základu dane odpočítať od hodnoty novej kúpenej nehnuteľnosti trhovú hodnotu predanej nehnuteľnosti, ak sa predaná nehnuteľnosť nenachádza v Maďarsku, vedie k rozdielnemu zaobchádzaniu v objektívne porovnateľných situáciách, a je preto diskriminačná.

19 Pokiaľ ide o prekážku slobody usadiť sa, Komisia sa na rozdiel od stanoviska Maďarskej republiky domnieva, že v prípade výkonu tejto slobody nie je dôležité, že ustanovenie dotknutej právnej úpravy sa vzťahuje na nehnuteľný majetok využívaný na bývanie a nie na obchodné zariadenia. Nemožno totiž vylúčiť, že samostatne zárobková osoba si namiesto svojho hlavného bydliska vytvorí sídlo súvisiace s výkonom jej odbornej činnosti.

20 Čo sa týka osôb, ktoré nevykonávajú hospodársku činnosť, podľa Komisie je potrebné z rovnakých dôvodov založených na článku 18 ES dospieť k tomu istému záveru.

21 Komisia sa tiež domnieva, že z rovnakých dôvodov, o aké ide v prípade porušenia článkov 39 ES a 43 ES, Maďarská republika nerešpektuje ani povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článkov 28 a 31 Dohody o EHP týkajúcich sa jednak slobody usadiť sa a jednak voľného pohybu pracovníkov.

22 Komisia navyše zastáva názor, že takúto diskrimináciu nemožno odôvodniť dôvodmi všeobecného záujmu.

23 Pokiaľ ide o dôvody týkajúce sa koherencie daňového systému, Komisia sa domnieva, že Maďarská republika sa nemôže odvolávať na rozsudky z 28. januára 1992, Bachmann (C-204/90, Zb. s. I-249), a z 23. februára 2006, Keller Holding (C-471/04, Zb. s. I-2107). Hoci je podľa Komisie nepopierateľné, že potreba zabezpečiť koherenciu daňového systému môže odôvodniť obmedzenie výkonu základných zásad zaručených Zmluvou ES, tvrdenie založené na tomto dôvode možno prijať len vtedy, ak by existovala priama súvislosť medzi dotknutou daňovou výhodou a kompenzáciou tejto výhody prostredníctvom určitého daňového odvodu. Medzi predajmi nehnuteľného majetku, na ktoré sa vzťahuje sporná právna úprava, však neexistuje nijaká priama daňová súvislosť.

24 Navyše Komisia zastáva názor, že zásada teritoriality, to znamená existencia určitej daňovej právomoci, ktorú možno vykonávať bez obmedzenia vo vzťahu k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa na území štátu, a neexistencia takejto právomoci vo vzťahu k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v zahraničí, na ktorú poukazuje Maďarská republika, takisto nemôže odôvodniť existenciu opatrenia nachádzajúceho sa v § 21 ods. 5 zákona o daniach.

25 Podľa Komisie, ktorá sa v tomto ohľade opiera o rozsudok zo 7. septembra 2004, Manninen (C-319/02, Zb. s. I-7477, bod 49), maďarské orgány nemôžu na účely odôvodnenia tohto opatrenia uvádzať ako naliehavý dôvod všeobecného záujmu ani prípadné zníženie daňových príjmov.

26 Nakoniec Komisia opäť s odkazom na už citovaný rozsudok Manninen odmieta aj odôvodnenie, na základe ktorého je pre maďarské orgány zložité pri stanovení výšky splatnej dane za nadobudnutie nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v Maďarsku prihliadať na existenciu majetku predaného v iných členských štátoch a na dane zaplatené v rámci jeho nadobudnutia. Ťažkosti pri určení miery, v akej z hľadiska podstaty a spôsobu výpočtu daň zaplatená v zahraničí zodpovedá spornej dani, nemôžu byť v nijakom prípade argumentom, ktorým možno odôvodniť dotknutú diskrimináciu. Komisia však pripúšťa, že Maďarská republika môže v zmysle rozsudku zo 17. januára 2008, Jäger (C-256/06, Zb. s. I-123), daňovníkovi uložiť osobitné požiadavky, aby získala potrebné informácie, pričom však tieto požiadavky nemôžu byť v nijakom prípade neprimerané sledovanému cieľu.

27 Maďarská republika, ktorá na rozdiel od názoru Komisie zdôrazňuje, že spornú daň nemožno zaradiť do kategórie priamych daní, opakuje, že dotknutý systém zdaňovania nepredstavuje porušenie článkov 18 ES, 39 ES a 43 ES, dokonca ani príslušných ustanovení Dohody o EHP. Tento členský štát subsidiárne tvrdí, že uvedený systém možno v každom prípade odôvodniť dôvodmi všeobecného záujmu.

28 Maďarská republika predovšetkým poukazuje na skutočnosť, že k narušeniu voľného pohybu osôb a slobody usadiť sa nedošlo najmä z dôvodu, že neexistuje diskriminácia medzi objektívne porovnateľnými situáciami. Maďarská republika, ktorá spochybňuje názor Komisie, sa v tejto súvislosti domnieva, že v objektívne porovnateľnej situácii sa nachádzajú všetky osoby, ktoré chcú prvý raz nadobudnúť nehnuteľnosť v Maďarsku, pričom nie je dôležitá skutočnosť, či nadobudli, alebo nenadobudli takúto

nehnuteľnosť v inom členskom štáte. V objektívne porovnateľnej situácii sa nachádzajú aj osoby, ktoré, hoci už v Maďarsku vlastnili nehnuteľnosť určenú na hlavné bývanie, nadobudli v tomto členskom štáte novú nehnuteľnosť tohto druhu, ktorou nahradili predchádzajúcu nehnuteľnosť.

29 Podľa uvedeného členského štátu sa však v porovnateľnej situácii nenachádzajú osoby, ktoré predávajú nehnuteľnosť nachádzajúcu sa v Maďarsku a ktorá má slúžiť ako hlavné bydlisko, aby v tomto členskom štáte nadobudli inú takúto nehnuteľnosť, a osoby, ktoré predávajú nehnuteľnosť nachádzajúcu sa v inom členskom štáte, ktorá má slúžiť ako hlavné bydlisko, s cieľom nadobudnúť v Maďarsku inú takúto nehnuteľnosť. Na jednej strane daňový domicil týchto osôb môže byť totiž iný, pretože osoby patriace do prvej kategórie sú tuzemskí rezidenti, zatiaľ čo osoby spadajúce do druhej kategórie sú zahraniční rezidenti. Na druhej strane, pokiaľ ide o túto druhú kategóriu osôb, predchádzajúca nehnuteľnosť, ktorú vlastnili, z územného a vecného hľadiska nespadá do pôsobnosti maďarského daňového práva, zatiaľ čo v prípade nehnuteľností predaných prvou kategóriou osôb to tak nie je.

30 V tejto súvislosti sa Maďarská republika opiera o judikatúru Súdneho dvora, a najmä o rozsudky zo 14. februára 1995, Schumacker (C-279/93, Zb. s. I-225, bod 34), a z 5. júla 2005, D. (C-376/03, Zb. s. I-5821), podľa ktorej v oblasti daní z príjmu a daní z majetku nemožno vo všeobecnosti postavenie rezidentov a nerezidentov porovnávať, a skutočnosť, že členský štát nerezidentom neposkytuje určité daňové výhody, ktoré poskytuje rezidentom, vo všeobecnosti nie je diskriminačná. Navyše tento členský štát na podporu svojej argumentácie poukazuje na vec, v ktorej bolo rozhodnuté rozsudkom z 8. septembra 2005, Blanckaert (C-512/03, Zb. s. I-7685), pričom kladie dôraz na podobnosť sporných ustanovení v uvedenej veci a v tejto veci.

31 Maďarská republika okrem toho zdôrazňuje, že Zmluva, ako ju vykladá Súdny dvor, občanovi Únie nezaručuje neutralitu v prípade zdanenia prenosu jeho činností do iného členského štátu (pozri najmä rozsudky z 29. apríla 2004, Weigel, C-387/01,

Zb. s. I-4981, bod 55; z 15. júla 2004, Lindfors, C-365/02, Zb. s. I-7183, bod 34, a z 12. júla 2005, Schempp, C-403/03, Zb. s. I-6421, bod 45). Tento členský štát teda zastáva názor, že dotknutý systém je v súlade s daňovou zásadou teritoriality, ktorá je uznaná právom Únie (pozri najmä rozsudok z 15. mája 1997, Futura Participations a Singer, C-250/95, Zb. s. I-2471) a na základe ktorej jednotlivé daňové systémy koexistujú bez akejkoľvek hierarchie medzi nimi.

32 Keďže prípadné nezrovnalosti, ktoré vyplývajú z rozdielov medzi vnútroštátnymi daňovými úpravami, nespadajú do pôsobnosti Zmluvy v oblasti voľného pohybu, možno sa domnievať, že osoba, ktorá uplatňuje ustanovenia týkajúce sa voľného pohybu, sa v členskom štáte z daňového hľadiska ocitne v nepriaznivejšom postavení len preto, že podlieha daňovej úprave iného členského štátu. Uvedenú situáciu však nemožno považovať za situáciu, ktorá sama osebe spôsobuje ujmu tejto osobe, a ani za prekážku práva na voľný pohyb v rozpore s právom Únie.

33 Maďarská republika v tejto súvislosti zdôrazňuje, že daňová právomoc členských štátov zahŕňa nielen určenie daňovej záťaže, ale aj poskytovanie výhod. Sporná právna úprava je preto v súlade so zásadou teritoriality a nepredstavuje porušenie práva Únie.

34 Prípadné obmedzenie základných slobôd by za týchto okolností bolo podľa Maďarskej republiky nevyhnutným dôsledkom teritoriálneho rozdelenia daňovej právomoci členských štátov. Pritom zachovanie vyváženého rozdelenia daňovej právomoci medzi členskými štátmi je súčasťou dôvodov všeobecného záujmu, ktoré odôvodňujú takéto obmedzenia.

35 Subsidiárne tento členský štát s poukázaním na ustálenú judikatúru (pozri rozsudky Bachmann, už citovaný; z 28. januára 1992, Komisia/Belgicko, C-300/90, Zb. s. I-305; Manninen, už citovaný; Keller Holding, už citovaný, a z 8. novembra 2007, Amurta, C-379/05, Zb. s. I-9569) usudzuje, že sporný daňový systém je odôvodnený všeobecným záujmom týkajúcim sa koherencie daňového systému. Súdny dvor za uvedených okolností pripustil takéto odôvodnenie, jednak ak existuje priama súvislosť medzi poskytnutím dotknutej daňovej výhody a daňovým zaťažením ako jej protihodnoty a jednak ak sa táto výhoda a toto zaťaženie týkajú tej istej osoby a toho istého zdanenia. V prejednávanej veci Maďarská republika tvrdí, že existuje súvislosť takejto povahy, keďže sporná daňová výhoda môže byť poskytnutá len osobám, ktoré už nadobudli nehnuteľnosť na maďarskom území, pri nadobudnutí inej nehnuteľnosti v Maďarsku. Je teda nepopierateľné, že uvedená daňová výhoda a daňové zaťaženie ako jej protihodnota sa týkajú tej istej osoby a spadajú do rámca rovnakej dane.

36 Maďarská republika okrem toho zamieta tvrdenie Komisie, podľa ktorého cieľom spornej právnej úpravy je len snaha zamedziť zníženiu daňových príjmov. Cieľ sledovaný touto právnou úpravou spočíva v snahe, aby akékoľvek nadobudnutie nehnuteľnosti v Maďarsku bolo aspoň raz zdanené spornou daňou z celkovej trhovej hodnoty nadobudnutej nehnuteľnosti, aby sa tak vyhlo tomu, že príjmy zdanené uvedenou daňou pri prvom nadobudnutí budú ďalej zdanené ešte raz. Ide o koherentný celok, ktorý nemožno odlúčiť od uplatnenia zásady teritoriality.

37 Nakoniec tento členský štát tvrdí, že rozšírenie daňovej výhody na zahraničný nehnuteľný majetok v rámci spornej právnej úpravy by malo za následok také vážne problémy v praxi, že by zabránili systému fungovať, pričom by už nebolo najmä možné predchádzať prípadnému zneužitiu.

38 Maďarská republika okrem toho vo svojej duplike pripomína, že zo žaloby Komisie vyplýva, že Komisia spochybňuje maďarskú právnu úpravu v rozsahu, v akom

obmedzuje výkon práv na voľný pohyb a slobodu usadiť sa osôb, ktoré chcú v rámci výkonu svojho práva na voľný pohyb a slobodu usadiť sa presunúť miesto svojho hlavného bydliska do Maďarska. Ak Komisia chcela preskúmať spornú právnu úpravu len z hľadiska kúpy nehnuteľnosti ako investície bez zohľadnenia zmeny bydliska alebo daňového domicilu, možno sa domnievať, že tak mala urobiť z hľadiska voľného pohybu kapitálu v zmysle článku 56 ES.

39 Keďže však Komisia nepoukázala na túto základnú slobodu, ale len na voľný pohyb osôb, treba konštatovať, že žaloba sa týka len situácií, v ktorých osoba, ktorá vykonáva svoje právo na voľný pohyb, presúva svoje bydlisko do Maďarka. Tento členský štát na základe toho tak dospel k záveru, že zmena miesta bydliska a daňového domicilu je dôvodom, aby sa rozlišovalo medzi osobami, ktoré nadobudnú v Maďarsku prvý raz nehnuteľnosť určenú na bývanie, a osobami, ktoré v Maďarsku nadobudnú novú nehnuteľnosť určenú na bývanie namiesto predchádzajúceho bydliska nachádzajúceho sa v tomto štáte.

40 Maďarská republika preto na podporu svojho odôvodnenia uvádza rozsudok z 12. februára 2009, Block (C-67/08, Zb. s. I-883), a tvrdí, že neexistuje povinnosť, na základe ktorej má členský štát zohľadniť trhovú hodnotu nehnuteľnosti určenej na bývanie nachádzajúcej sa v inom členskom štáte Únie alebo EHP.

Posúdenie Súdnym dvorom

41 V prvom rade treba pripomenúť, že Komisia a Maďarská republika sa nezhodujú v súvislosti s kvalifikáciou spornej dane ako priamej alebo nepriamej dane.

42 V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že nezávisle od toho, či v prejednávanej veci uvedená daň predstavuje priamu, alebo nepriamu daň, táto daň nebola v rámci Únie predmetom harmonizácie, a patrí teda do právomoci členských štátov, ktoré musia v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora pri výkone tejto právomoci dodržiavať právo Únie (pozri v súvislosti s priamou daňou najmä rozsudky zo 4. marca 2004, Komisia/Francúzsko, C-334/02, Zb. s. I-2229, bod 21; z 20. januára 2011, Komisia/Grécko, C-155/09, Zb. s. I-65, bod 39, a zo 16. júna 2011, Komisia/Rakúsko, C-10/10, Zb. s. I-5389, bod 23).

43 Treba preto preskúmať, či vnútroštátna právna úprava týkajúca sa zdanenia odplatného prevodu nehnuteľností, najmä ustanovenia § 2 ods. 2 v spojení s § 21 ods. 5 zákona o daniach, predstavuje obmedzenie voľného pohybu osôb zaručeného v článkoch 18 ES, 39 ES a 43 ES, ako aj v článkoch 28 a 31 Dohody o EHP.

O žalobných dôvodoch založených na porušení ustanovení Zmluvy

44 Pokiaľ ide o žalobný dôvod založený na porušení článkov 18 ES, 39 ES a 43 ES, treba pripomenúť, že článok 18 ES, ktorý všeobecne formuluje právo každého občana Únie voľne sa pohybovať a zdržiavať na území členských štátov, je osobitne vyjadrený, pokiaľ ide o voľný pohyb pracovníkov, v článku 39 ES, a pokiaľ ide o slobodu usadiť sa, v článku 43 ES (pozri rozsudky z 26. októbra 2006, Komisia/Portugalsko, C-345/05, Zb. s. I-10633, bod 13; z 18. januára 2007, Komisia/Švédsko, C-104/06, Zb. s. I-671, bod 15; zo 17. januára 2008, Komisia/Nemecko, C-152/05, Zb. s. I-39, bod 18, a Komisia/Grécko, už citovaný, bod 41).

45 Z tohto dôvodu je potrebné predovšetkým preskúmať dotknutý daňový systém z pohľadu článkov 39 ES a 43 ES, skôr ako sa preskúma z hľadiska článku 18 ES v prípade osôb premiestňujúcich sa z jedného členského štátu do druhého členského štátu s cieľom usadiť sa v ňom, avšak z dôvodov, ktoré nesúvisia s výkonom hospodárskej činnosti.

— O existencii obmedzení článkov 39 ES a 43 ES

46 Cieľom ustanovení Zmluvy upravujúcich voľný pohyb osôb je uľahčiť príslušníkom Únie vykonávanie zárobkovej činnosti akejkoľvek povahy na jej území, pričom tieto ustanovenia bránia prijatiu opatrení, ktoré by mohli znevýhodňovať týchto príslušníkov, ak by chceli vykonávať hospodársku činnosť v inom členskom štáte (pozri rozsudok z 15. septembra 2005, Komisia/Dánsko, C-464/02, Zb. s. I-7929, bod 34 a citovanú judikatúru, ako aj rozsudky Komisia/Portugalsko, už citovaný, bod 15; Komisia/Švédsko, už citovaný, bod 17; Komisia/Nemecko, už citovaný, bod 21, a Komisia/Grécko, už citovaný, bod 43).

47 Sloboda usadiť sa priznaná príslušníkom členského štátu na území iného členského štátu zahŕňa najmä prístup k samostatným zárobkovým činnostiam a ich výkon za podmienok, ktoré právna úprava členského štátu usadenia stanovuje pre vlastných príslušníkov (pozri najmä rozsudky z 28. januára 1986, Komisia/Francúzsko, 270/83, Zb. s. 273, bod 13, a z 24. mája 2011, Komisia/Belgicko, C-47/08, Zb. s. I-4105, bod 79, ako aj v tomto zmysle rozsudok z 22. decembra 2008, Komisia/Rakúsko, C-161/07, Zb. s. I-10671, bod 27). Inými slovami, článok 43 ES každému členskému štátu zakazuje, aby vo svojej právnej úprave stanovili pre osoby, ktoré využijú slobodu usadiť sa v tomto štáte, podmienky výkonu ich činností, ktoré sa líšia od podmienok stanovených pre vlastných štátnych príslušníkov (rozsudky z 22. decembra 2008, Komisia/Rakúsko, už citovaný, bod 28, a z 24. mája 2011, Komisia/Belgicko, už citovaný, bod 79).

48 V prejednávanej veci Komisia tvrdí, že sporná právna úprava z dôvodu rozdielneho daňového zaobchádzania, ktoré na jej základe vzniká medzi zahraničnými alebo maďarskými daňovníkmi, ktorí predajú nehnuteľnosť nachádzajúcu sa mimo tohto územia, je diskriminačná a svojou povahou odrádza tieto osoby vykonávať ich právo na voľný pohyb a slobodu usadiť sa.

49 Komisia zastáva teda názor, že diskrimináciu vyvoláva nepriaznivejšie daňové zaobchádzanie v prípade presunu bydliska z iného členského štátu, než je Maďarská republika, do tohto štátu, v porovnaní so zaobchádzaním v prípade presunu bydliska v rámci maďarského územia, pretože sa v podstate domnieva, že na základe zásady daňovej rovnosti sa v tejto situácii, ktorá obsahuje cezhraničný prvok, musí z daňového hľadiska postupovať rovnako ako v prípade druhej situácie a mala by poskytovať nárok na využitie spornej daňovej výhody.

50 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry môže diskriminácia spočívať len v uplatnení odlišných pravidiel na porovnateľné situácie alebo v uplatnení rovnakého pravidla na odlišné situácie (pozri najmä rozsudky Schumacker, už citovaný, bod 30; z 22. marca 2007, Talotta, C-383/05, Zb. s. I-2555, bod 18, ako aj z 18. júla 2007, Lakebrink a Peters-Lakebrink, C-182/06, Zb. s. I-6705, bod 27).

51 Preto rozdielne zaobchádzanie medzi dvoma kategóriami daňovníkov možno kvalifikovať ako diskrimináciu v zmysle Zmluvy, pretože postavenie týchto kategórií daňovníkov je z hľadiska dotknutých daňových pravidiel porovnateľné.

52 Z toho vyplýva, že Maďarská republika v prejednávanej veci má poskytnúť dotknutú daňovú výhodu daňovníkom, ktorí predávajú nehnuteľnosť nachádzajúcu sa mimo územia tohto členského štátu, len pod podmienkou, že ich postavenie možno v prípade dotknutej dane považovať za objektívne porovnateľné s postavením daňovníkov, ktorí predávajú nehnuteľnosť nachádzajúcu sa v Maďarsku.

53 V tejto súvislosti Maďarská republika nesúhlasí so záverom Komisie a tvrdí, že tieto situácie nemožnosť porovnať. Tento členský štát zastáva názor, že možno vylúčiť rozšírenie poskytnutia spornej daňovej výhody na nehnuteľnosti, v prípade ktorých musela byť alebo už skôr mala byť zaplatená daň v inom členskom štáte, ak tento štát zaviedol takéto zaťaženie. Keďže sa pôsobnosť spornej právnej úpravy vzhľadom na povahu tohto zaťaženia v prospech štátu vzťahuje len na nehnuteľný majetok nachádzajúci sa v Maďarsku, osoby, ktoré nenadobudli predchádzajúcu nehnuteľnosť v tomto členskom štáte, a osoby, ktoré už takúto nehnuteľnosť v tomto štáte vlastnia, sa teda nenachádzajú v porovnateľných situáciách, takže skutočnosť, že sa na tieto dve kategórie osôb uplatňujú odlišné pravidlá, nepredstavuje diskrimináciu v zmysle Zmluvy.

54 S touto argumentáciou však nemožno súhlasiť.

55 Je istotne nepopierateľné, že podľa judikatúry Súdneho dvora v oblasti priamych daní nie sú situácie rezidentov a nerezidentov v určitom štáte vo všeobecnosti porovnateľné, lebo príjem dosahovaný na území štátu nerezidentom tvorí najčastejšie iba časť jeho celkového príjmu sústredeného v mieste jeho bydliska a osobná schopnosť nerezidenta platiť dane vychádzajúca zo zohľadnenia všetkých jeho príjmov a jeho osobných a rodinných pomerov možno najľahšie posúdiť v mieste, kde sústreďuje svoje osobné a majetkové záujmy, čo vo všeobecnosti zodpovedá miestu jeho obvyklého bydliska (rozsudky Schumacker, už citovaný, body 31 a 32; zo 14. septembra 1999, Gschwind, C-391/97, Zb. s. I-5451, bod 22, ako aj z 1. júla 2004, Wallentin, C-169/03, Zb. s. I-6443, bod 15).

56 Rovnako aj skutočnosť, že členský štát nepriznáva nerezidentom určité daňové zvýhodnenia, ktoré priznáva rezidentovi, nie je vo všeobecnosti diskriminačná s vzhľadom na objektívne rozdiely medzi situáciou rezidenta a nerezidenta, a to tak z hľadiska zdroja príjmov, ako aj z hľadiska osobnej schopnosti platiť dane alebo osobných

a rodinných pomerov (rozsudky Schumacker, už citovaný, bod 34; Gschwind, už citovaný, bod 23; z 12. júna 2003, Gerritse, C-234/01, Zb. s. I-5933, bod 44, a Wallentin, už citovaný, bod 16).

57 Je však potrebné uviesť, že tieto zásady vypracoval Súdny dvor v rámci judikatúry týkajúcej sa dani z príjmu, v prípade ktorej ide o oblasť, v ktorej objektívne rozdiely medzi zdaniteľnými osobami, t. j. zdroj príjmov, osobná schopnosť platiť dane alebo osobná a rodinná situácia, môžu mať vplyv na zdanenie daňovníka a sú vo všeobecnosti zohľadnené zákonodarcom. Nie je to však v prípade spornej dane, ktorá je stanovená z hľadiska predajnej ceny nehnuteľného majetku. Navyše Maďarská republika neuviedla, a nevyplýva to ani zo žiadneho dôkazu uvedeného v spise, že pri platení uvedenej dane bola zohľadnená osobná situácia daňovníka.

58 Za týchto okolností vzhľadom na spornú daň teda jediný rozdiel medzi situáciou nerezidentov v Maďarsku vrátane maďarských príslušníkov, ktorí využili svoje právo na voľný pohyb v Únii, a situáciou rezidentov v Maďarsku, ktorí nadobudli nové hlavné bydlisko v tomto členskom štáte, spočíva v mieste ich predchádzajúceho hlavného bydliska. V týchto dvoch situáciách by si totiž uvedené osoby kúpili nehnuteľnosť v Maďarsku, aby sa v tomto štáte usadili, a z dôvodu kúpy ich predchádzajúcej nehnuteľnosti určenej na hlavné bývanie by jedni v štáte, v ktorom sa bydlisko nachádzalo, zaplatili rovnakú daň, ako je sporná daň, zatiaľ čo druhí by zaplatili uvedenú daň v Maďarsku.

59 Pripustiť za týchto okolností, že by členský štát mohol voľne uplatňovať rozdielne zaobchádzanie len z dôvodu skutočnosti, že prvé hlavné bydlisko občana Únie sa nachádza v inom členskom štáte, by zbavilo pravidlá voľného pohybu osôb ich podstaty (pozri v tomto zmysle rozsudky z 28. januára 1986, Komisia/Francúzsko, už citovaný, bod 18; z 8. marca 2001, Metallgesellschaft a i., C-397/98 a C-410/98, Zb. s. I-1727, bod 42, ako aj z 27. novembra 2008, Papillon, C-418/07, Zb. s. I-8947, bod 26).

60 S prihliadnutím na predchádzajúce úvahy, a ako správne uvádza Komisia, všetky osoby, ktoré premiestňujú svoje hlavné bydlisko v rámci Európskej únie a EHP, či už ide o presun v rámci maďarského územia, alebo z členského štátu, v ktorom sa nachádzalo predchádzajúce bydlisko, do Maďarska, sú v porovnateľnej situácii.

61 Vzhľadom na toto konštatovanie je potrebné pripomenúť, že na preukázanie existencie diskriminácie sa porovnateľnosť situácie na úrovni Spoločenstva s čisto vnútroštátnou situáciou musí skúmať aj s prihliadnutím na cieľ, ktorý sledujú dotknuté vnútroštátne ustanovenia (pozri najmä rozsudok Papillon, už citovaný, bod 27).

62 Zo spisu v tejto súvislosti vyplýva, že v prejednávanej veci cieľom vnútroštátnej právnej úpravy je podriadiť akékoľvek nadobudnutie nehnuteľnosti zaplateniu dane, ktorej základ predstavuje celkovú trhovú hodnotu nadobudnutého majetku, pričom zabraňuje tomu, aby boli príjmy, ktoré sú zdanené daňou pri prvom nadobudnutí nehnuteľnosti, ďalej zdanené ešte raz pri ďalšom nadobudnutí nehnuteľnosti.

63 Pokiaľ však ide o porovnateľnosť situácií, tento cieľ, ktorý spočíva v jednorazovom zdanení kapitálovej investície pri kúpe nehnuteľnosti, možno v zásade dosiahnuť tak v prípade, keď sa predaná nehnuteľnosť nachádza na maďarskom území, ako aj v prípade, keď sa nachádza na území iného členského štátu.

64 Tieto situácie sú teda vzhľadom na cieľ zákona o daniach objektívne porovnateľné.

65 Sporný daňový systém zavádza preto nerovnosť v zaobchádzaní z dôvodu miesta, kde sa nachádza predaná nehnuteľnosť.

66 Pokiaľ ide o odrádzajúci účinok spornej právnej úpravy, na ktorý poukazuje Komisia, treba pripomenúť, že ako bolo uvedené vyššie, táto právna úprava tým, že odmieta poskytnúť spornú daňovú výhodu osobám, ktoré nadobudli v Maďarsku nehnuteľnosť, ktorá má slúžiť ako ich hlavné bydlisko, pričom predali alebo práve predávajú svoje predchádzajúce hlavné bydlisko nachádzajúce v inom členskom štáte, predstavuje pre tieto osoby vyššiu daňovú záťaž ako pre osoby, ktorým je uvedená výhoda poskytnutá.

67 Za týchto podmienok nemožno vylúčiť, že sporná právna úprava by mohla v určitých prípadoch odradiť osoby vykonávajúce svoje právo na voľný pohyb (a slobodu usadiť sa), ktoré vyplýva z článku 39 ES a 43 ES, kúpiť si v Maďarsku nehnuteľnosť určenú na bývanie.

68 Vzhľadom na predchádzajúce posúdenie treba konštatovať, že ustanovenia § 2 ods. 2 v spojení s § 21 ods. 5 zákona o daniach tým, že z hľadiska zdanenia nadobudnutia nehnuteľného majetku znevýhodňujú osoby, ktoré si želajú usadiť sa v Maďarsku, v porovnaní s osobami, ktoré menia bydlisko v rámci tohto členského štátu, pretože prvej kategórii osôb neumožňujú, aby im bola pri kúpe nehnuteľnosti poskytnutá dotknutá daňová výhoda, predstavujú obmedzenie slobôd voľného pohybu osôb zavedených v článkoch 39 ES a 43 ES.

— O opodstatnení obmedzení

69 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že vnútroštátne opatrenia, ktoré môžu brániť výkonu základných slobôd zaručených Zmluvou alebo robiť tento výkon menej atraktívnym, môžu byť napriek tomu prípustné pod podmienkou, že sledujú cieľ všeobecného záujmu, sú vhodné na zabezpečenie jeho dosiahnutia a nejdú nad rámec toho, čo je na

dosiahnutie sledovaného cieľa nevyhnutné (pozri najmä rozsudok Komisia/Grécko, už citovaný, bod 51).

70 Treba teda preskúmať, či rozdielne zaobchádzanie, ktoré existuje medzi týmito dvoma kategóriami daňovníkov, môže byť opodstatnené naliehavým dôvodom všeobecného záujmu, akým je nevyhnutnosť dosiahnuť zachovanie koherencie daňového systému.

71 Súdny dvor už totiž rozhodol, že nevyhnutnosť zachovať koherenciu daňového systému môže odôvodňovať právnu úpravu, ktorá svojou povahou môže obmedziť základné slobody (pozri najmä rozsudky Bachmann, už citovaný, bod 21; Manninen, už citovaný, bod 42; z 23. októbra 2008, Krankenheim Ruhesitz am Wannsee-Seniorenheimstatt, C-157/07, Zb. s. I-8061, bod 43, a zo 17. septembra 2009, Glaxo Wellcome, C-182/08, Zb. s. I-8591, bod 77).

72 Na to, aby tvrdenie založené na takomto odôvodnení mohlo obstáť, je však potrebné preukázať existenciu priamej súvislosti medzi predmetnou daňovou výhodou a kompenzáciou tejto výhody prostredníctvom určitého daňového odvodu (pozri najmä rozsudky Manninen, už citovaný, bod 42; z 13. marca 2007, Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation, C-524/04, Zb. s. I-2107, bod 68, a rozsudok Amurta, už citovaný, bod 46).

73 V tejto súvislosti treba konštatovať, že systém stanovený zákonom o daniach sa zakladá na predpoklade, že nadobúdateľ nehnuteľnosti v Maďarsku slúžiacej ako jeho hlavné bydlisko, ktorý v zákonom stanovenej lehote predáva svoje predchádzajúce bydlisko nachádzajúce sa takisto v tomto štáte, nemusí zaplatiť daň z celkovej hodnoty kúpenej nehnuteľnosti, ale len rozdiel medzi trhovou hodnotou kúpenej nehnuteľnosti a hodnotou predanej nehnuteľnosti. Týmto spôsobom je zdanená len časť príjmov investovaných do kúpy majetku, ktorý ešte nebol zdanený.

74 Naopak, v prípade, že sa nehnuteľnosť nachádza v inom členskom štáte než v Maďarskej republike, tento posledný uvedený štát nemá nijakú právomoc zdaniť prevod, ktorý v prvom štáte uskutočnila osoba, ktorá sa rozhodla nadobudnúť nehnuteľnosť v Maďarsku, ktorá má slúžiť ako jej hlavné bydlisko. Za týchto podmienok tým, že túto daňovú výhodu možno pri nadobudnutí takejto nehnuteľnosti poskytnúť len osobám, ktoré zaplatili spornú daň pri kúpe podobnej nehnuteľnosti, štruktúra uvedenej daňovej výhody odráža symetrickú logiku v zmysle judikatúry (pozri rozsudky Krankenheim Ruhesitz am Wannsee-Seniorenheimstatt, už citovaný, bod 42).

75 Ak by mohli totiž daňovníci, ktorí daň na základe sporného daňového systému predtým nezaplatili, využiť dotknutú daňovú výhodu, neoprávnene by využili výhodu zo zdanenia, ktorá by sa na ich predchádzajúce nadobudnutie mimo maďarského územia nevzťahovala.

76 Z toho vyplýva, že v uvedenom systéme existuje priama súvislosť medzi poskytnutou daňovou výhodou a pôvodným odvodom dane. Uvedená výhoda a daňové zaťaženie sa totiž týkajú tej istej osoby a navyše spadajú do rámca rovnakého zdanenia.

77 Za týchto okolností treba pripomenúť, že tieto dve podmienky vyjadrujúce zhodu v súvislosti s daňou a v osobe daňovníka boli považované za postačujúce, aby bolo možné stanoviť takúto súvislosť (pozri najmä rozsudky zo 6. júna 2000, Verkooijen, C-35/98, Zb. s. I-4071, bod 58; z 18. septembra 2003, Bosal, C-168/01, Zb. s. I-9409, bod 29 a 30, ako aj Krankenheim Ruhesitz am Wannsee-Seniorenheimstatt, už citovaný, bod 42). Okrem toho treba zdôrazniť, že Komisia výslovne nespochybnila, že dotknutá daňová výhoda sa poskytuje tomu istému daňovníkovi v rámci toho istého zdanenia.

78 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba konštatovať, že obmedzenie vyplývajúce z § 2 ods. 2 a § 21 ods. 5 zákona o daniach odôvodňuje nevyhnutnosť zachovať koherenciu daňového systému.

79 Na to však, aby obmedzenie mohlo byť v tomto zmysle odôvodnené, ako vyplýva aj z bodu 69 tohto rozsudku, musí byť opodstatnené a primerané vzhľadom na sledovaný cieľ.

80 V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že dotknuté obmedzenie je s prihliadnutím na judikatúru Súdneho dvora opodstatnené na dosiahnutie cieľa, pretože sa uplatňuje rovnomerne, pričom jediný rozdiel medzi hodnotou predanej nehnuteľnosti, ktorá sa nachádza v Maďarsku, a hodnotou nadobudnutej nehnuteľnosti možno v rámci dotknutého daňového systému zohľadniť (pozri v tomto zmysle rozsudok Krankenheim Ruhesitz am Wannsee-Seniorenheimstatt, už citovaný, bod 44).

81 Navyše uvedené obmedzenie je primerané sledovanému cieľu. Treba totiž pripomenúť, že cieľom dotknutej právnej úpravy je najmä zabrániť v prípade kúpy druhej nehnuteľnosti v Maďarsku, ktorá má slúžiť ako hlavné bydlisko, dvojitému zdaneniu kapitálovej investície pri kúpe predchádzajúcej nehnuteľnosti určenej na bývanie, ktorá bola medzi časom predaná. Okrem toho, ako bolo uvedené v bode 74 tohto rozsudku, Maďarská republika nemá nijakú právomoc zdaňovať prevody nehnuteľností, ku ktorým došlo v iných členských štátoch.

82 Za týchto okolností zohľadnenie takýchto prevodov na účely zníženia dotknutého základu dane by viedlo k tomu, že by sa tieto prevody chápali ako už zaťažené spornou daňou, hoci by to tak nebolo. Táto situácia by bola v každom prípade v rozpore s uvedeným cieľom, ktorým je zamedziť dvojitému zdaneniu z hľadiska maďarského daňového systému.

83 Hoci nemožno popierať, že prevody nehnuteľného majetku uskutočnené v iných členských štátoch možno zdaniť aj podobnou daňou, dokonca rovnakou, akou je daň v predmetnej veci, treba konštatovať, že za súčasného stavu vývoja práva Únie disponujú členské štáty, s výhradou dodržiavania práva Únie, určitou autonómiou v daňovej oblasti, a preto nie sú povinné prispôsobiť svoj vlastný daňový systém rôznym daňovým systémom iných členských štátov s cieľom najmä zamedziť dvojitému zdaneniu (pozri analogicky rozsudky zo 6. decembra 2007, Columbus Container Services, C-298/05, Zb. s. I-10451, bod 51, a z 12. februára 2009, Block, C-67/08, Zb. s. I-883, bod 31).

84 Toto posúdenie nemožno spochybniť ani skutočnosťou, že v dôsledku spôsobu, akým bol základ dane z majetku vypočítaný, daňovník môže byť oslobodený od platenia tejto dane v prípade neskoršieho nadobudnutia nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v Maďarsku. Ak je totiž hodnota druhej kúpenej nehnuteľnosti nižšia než hodnota predanej nehnuteľnosti, kapitál investovaný pri tomto druhom nadobudnutí vôbec nepodlieha zdaneniu, pričom daňovník nemá nárok na akékoľvek vrátenie časti zaplatenej dane v prípade prvého nadobudnutia. Na základe takéhoto mechanizmu možno konštatovať, že dotknutý systém nepochybne predstavuje zvýhodnenie a nie skryté oslobodenie určené len v prospech maďarských rezidentov.

85 Z toho vyplýva, že obmedzenie voľného pohybu osôb a slobody usadiť sa možno odôvodniť dôvodmi týkajúcimi sa zachovania koherencie daňového systému.

— O existencii obmedzenia článku 18 ES

86 Pokiaľ ide o osoby, ktoré nemajú v Maďarsku bydlisko a ktoré v tomto štáte nevykonávajú hospodársku činnosť, treba uviesť, že vnútroštátna právna úprava, ktorá

niektorých štátnych príslušníkov znevýhodňuje len preto, lebo uplatňovali svoju slobodu voľného pohybu a pobytu na území iného členského štátu, predstavuje obmedzenie slobôd, ktoré článok 18 ods. 1 ES priznáva každému občanovi Únie (pozri rozsudky z 18. júla 2006, De Cuyper, C-406/04, Zb. s. I-6947, bod 39; z 26. októbra 2006, Tas-Hagen a Tas, C-192/05, Zb. s. I-10451, bod 31, ako aj z 23. októbra 2007, Morgan a Bucher, C-11/06 a C-12/06, Zb. s. I-9161, bod 25).

87 V prejednávanej veci nemožno dôvodne popierať, že skutočnosť, že na niektoré osoby, ktoré sa premiestňujú v rámci Únie z dôvodov, ktoré nesúvisia s výkonom hospodárskej činnosti, sa neuplatňuje zníženie základu dane, môže v niektorých prípadoch odradiť tieto osoby od výkonu základných slobôd zaručených uvedeným článkom 18 ES.

88 Z judikatúry Súdneho dvora však vyplýva, že takéto obmedzenie môže byť z hľadiska práva Únie opodstatnené vtedy, ak vychádza z objektívnych dôvodov všeobecného záujmu, ktoré sú nezávislé od štátnej príslušnosti dotknutých osôb a sú primerané cieľu, ktorý legitímne sleduje vnútroštátne právo (pozri rozsudky De Cuyper, už citovaný, bod 40; Tas-Hagen a Tas, už citovaný, bod 33, ako aj Morgan a Bucher, už citovaný, bod 33).

89 V tejto súvislosti treba uviesť, že rovnaký záver, ku ktorému sa dospelo aj v bodoch 69 až 85 tohto rozsudku na účely odôvodnenia obmedzenia v prípade článkov 39 ES a 43 ES, sa musí uplatniť aj v prípade zhodnosti dôvodov v súvislosti so žalobným dôvodom založeným na porušení článku 18 ES (pozri rozsudky z 5 júla 2007, Komisia/

Belgicko, C-522/04, Zb. s. I-5701, bod 72; Komisia/Nemecko, už citovaný, bod 30, a Komisia/Grécko, už citovaný, bod 60).

O žalobných dôvodoch založených na porušení ustanovení Dohody o EHP

90 Komisia tvrdí, že Maďarská republika si tiež nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článkov 28 a 31 Dohody o EHP týkajúcich sa jednak voľného pohybu pracovníkov a jednak slobody usadiť sa.

91 V tejto súvislosti treba uviesť, že pravidlá zakazujúce obmedzenia voľného pohybu a slobody usadiť sa uvedené v článku 28 a 31 Dohody o EHP majú tú istú, v podstate rovnakú pôsobnosť ako články 39 ES a 43 ES (pozri najmä rozsudok z 5. júla 2007, Komisia/Belgicko, už citovaný, bod 76).

92 Za týchto podmienok sa musia žalobné dôvody založené na porušení voľného pohybu osôb a slobody usadiť sa vyhlásiť za nedôvodné.

93 Keďže ani jeden žalobný dôvod nebol prijatý, žalobu Komisie treba zamietnuť.

O trovách

94 Podľa článku 69 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Maďarská republika navrhla zaviazať Komisiu na náhradu trov konania a Komisia nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol a vyhlásil:

1. Žaloba sa zamieta.

2. Európska komisia je povinná nahradiť trovy konania.

Podpisy